

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. P. V.**, bytem, proti žalovanému Krajskému úřadu **Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2015, č. j. KUZL-42949/2015, sp. zn. KUSP-42949/2015/DOP/Ti,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím MěÚ Kroměříž ze dne 8. 6. 2015, č. j. MeUKM/037550/2015, sp. zn. MeUMK/077834/2014/46, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu a byla mu v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1.800 Kč a stanovena povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáním přestupku dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích paušální částkou 1.000 Kč.

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 9. 10. 2015, č. j. KUZL-42949/2015, sp. zn. KUSP-42949/2015/DOP/Ti, bylo odvolání žalobce dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je ve výroku nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění a došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za

následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, žalobce uvedené rozhodnutí žalovaného napadá žalobou a domáhá se zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Pokud jde o jednotlivé žalobní body, uvedl.

1. Dle názoru žalobce ve věci rozhodovala osoba, Mgr. M. T., který je vůči žalobci podjatý, neboť dne 5. 3. 2015 na něho podával ke Krajskému úřadu Zlínského kraje stížnost, a to z důvodu neoprávněného sdělení osobních údajů žalobce třetí osobě (tedy nikoliv svědkovi ve smyslu ust. § 55 s.ř., když pan S. nikdy v tomto postavení nebyl). Ponechává stranou odůvodnění stížnostního orgánu, tedy že správní orgán je oprávněn sdělovat osobní údaje žalobce třetím osobám, je z odpovědi správního orgánu zřejmé, že ten uznal pochybení Mgr. T. (citace: „*předně chci sdělit, že skutečně ... mělo být doručováno toliko Vám, neboť pan S. nevystupuje v řízení jako Váš zmocněnec ...*“) a věc s ním projednal, což bylo považováno za dostatečné opatření. Je tedy zřejmé, že v minulosti Mgr. T. proti osobě žalobce postupoval nesprávně, což s ním bylo na základě stížnosti žalobce jeho nadřízeným projednáno a tento nesprávný úřední postup mu byl vytknut.

Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak protkáno řadou invektiv (např. *absurdní historky, redundantní sousloví, těžko najít skutečné, korektní a relevantní odvolací námitky, nelogicky vyvozuje, šikana a zastrašování úředních osob, na hranici absurdity*“, již v naraci rozhodnutí uvedené hodnotící soudy apod.), které svědčí o podjatosti správního orgánu vůči žalobci. Žalobce uvádí, že je jeho právem zvolit si procesní taktiku i styl komunikace se správním orgánem (v mezích služnosti i ironickou, sarkastickou apod., srov. ust. § 62 odst. 2 s.ř.). To však nelze říci o správním orgánu, který bez výjimky musí postupovat dle obecných zásad správního řízení, zejména dle ust. § 4 odst. 1 s.ř., když toto ustanovení bylo dle názoru žalobce opakovaně porušováno již správním orgánem I. stupně. Dle názoru žalobce přístup Mgr. T. svědčí o jeho subjektivní podjatosti, přičemž sama skutečnost, že na základě žalobcem podané stížnosti byl Mgr. T. pracovněprávně projednán, svědčí o objektivních pochybnostech o jeho schopnosti přistoupit nezáužatě k projednání věci.

O skutečnosti, že věc rozhoduje Mgr. T., se přitom žalobce dozvěděl až ze záhlaví žalobou napadeného rozhodnutí při jeho doručení.

2. Označení služebního vozidla Městské policie Kroměříž.

Předně se žalobce neztotožňuje s hodnocením správního orgánu, který uvedl, že označení či neoznačení vozidla nepovažuje za vadu, která by způsobila nezákonnost získaného důkazu.

Dle čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR slouží státní moc všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Splnění požadavku uvedeného v první části citovaného ustanovení Ústavy je vymezeno postulátem, aby se tak dělo jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. V požadavku uvedeném v druhé části je pak zabudována nejen garance proti zneužití státní moci, ale také nutnost zákonného podkladu pro její uskutečňování. Výkon veřejné správy je trvalý a systematický proces vedoucí k uplatnění veřejného zájmu, prováděný personálně, odborně a materiálně vybavenými správními orgány (viz rozsudek NSS, sp. zn. 7As 39/2007).

Výkon dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích je ust. § 124 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, svěřen Policii ČR a částečnou působností v této oblasti disponuje též policie obecní, kdy podle ust. § 2 písm. d) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, se obecní policie podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Tímto jiným ustanovením je ust. § 79 odst. 8 zákona o pozemních komunikacích, kdy *„za účelem zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií“*.

Tím je jednoznačně zakotvena privilegovaná forma dohledu na dodržování dovolené rychlosti vozidel Policií ČR a sekundární role obecní policie. Tato činnost je zcela nepochybně součástí celkového dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, a je tedy výkonem veřejné (a to státní) správy. Pro účely řízení ve věcech provozu na pozemních komunikacích a logicky též v řízeních o přestupcích spáchaných porušením zákona o silničním provozu, je tedy pro orgány veřejné správy určování měření rychlosti vozidla policií či obecní policií (viz rozsudek NSS, sp. zn. 7As 39/2007).

Zákon tedy specifikuje působnost a pravomoc uvedených orgánů ve věcech provozu na pozemních komunikacích, kdy v případě obecní policie je dále rozveden vyhl. č. 418/2008 Sb., kterou se provádí zákon o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, která ve svém ust. § 15 a § 16 pregnantně stanoví povinné označení vozidel obecní policie a jeho náležitosti.

Z povahy věci je zřejmé, že změření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má privilegované postavení mezi důkazními prostředky, ovšem za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy (viz rozsudek NSS, sp. zn. 9As 185/2014). Důkaz, který má být podkladem pro závěr o spáchání přestupku účastníka řízení, tedy záznam provedený služebním vozidlem, tak nebyl získán v souladu s právními předpisy a není proto možno jej v předmětném řízení o přestupku zákonným způsobem použít (odkaz na rozsudek NSS, 5A 127/2002). Ostatně, podle ust. § 51 odst. 1 s.ř. k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.

Dle názoru žalobce je situace obdobná, jako kdyby k měření rychlosti došlo za účinnosti právní úpravy dle zákona č. 480/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 274/2008 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o Policii ČR, zákon č. 361/2000 Sb. a zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo v ust. § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích upraveno, že *„obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“*. *Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“*. “ Realizované měření v místech bez takového označení bylo přitom nezákonné. Obě tato opatření (tedy povinné označení služebních vozidel a dnes již zrušená shora uvedená povinnost k označení místa měření) pak mají velmi podobný účel, tedy

zabránit šikaně řidičů, zaručit, že činnost obecní policie nebude sloužit k naplnění obecní kasy, ale především jako prevence apod.

Žalobce trvá na tom, že dne 25. 10. 2014 v čase 9:00 – 9:30 hod. měřila Městská policie Kroměříž rychlost vozidel na ulici Velehradská 529, Kroměříž, služebním vozem tovární značky, a to bez řádného označení dle příslušných ustanovení vyhl. č. 418/2008 Sb., přičemž se nejednalo o žádnou mimořádnou událost, ale o plánované měření rychlosti.

3. Výpověď strážníka jako důkaz.

Podle rozsudku NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7As 83/2010-63 platí, že svědecké výpovědi policistů je nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, zejména pokud by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o její nestrannosti. Jedním z takových případů je pak i systém hodnocení a odměňování (viz např. rozsudek NSS, č. j. 4As 19/2007-114).

Jak žalobce uvedl v odvolání, systém odměňování a hodnocení strážníků Městské policie v Kroměříži se do značné míry odvíjí od počtu řešených přestupků, když podle jejich počtu se v pravidelných intervalech sestaví pořadník a strážníkům je podle tohoto pořadí vyplacena odměna. K tomu žalobce navrhl vyžádat si od vedení Města Kroměříže, potažmo od vedení Městské policie Kroměříž přehled o vyplacených odměnách všech jejich strážníků za posledních 5 let a přehled o počtu jimi řešených přestupků, jejichž porovnáním by bylo možno odhalit vazbu mezi řešenými přestupky a odměnami. Nadto, jak uvedl v odvolání, výpověď strážníků o označení služebního vozidla (dle žalobce nepravdivá) je zcela zjevně motivována tím, že přiznáním pravdy by doznali, že léta dochází z jejich strany v Kroměříži k nezákonnému měření rychlosti, a tudíž, že buď Městská policie Kroměříž, nebo její strážníci (se všemi pracovněprávními důsledky) masivně porušují zákon. Zároveň by doznali, že se obec (jejich zaměstnavatel) dopustil správního deliktu dle § 27 zákona o přestupcích.

Trval na tom, že v daném případě jsou zcela zjevně dány skutečnosti, pro které je třeba pochybovat o nestrannosti vyslechnutých strážníků a jejich věrohodnost je natolik snížena, že k jejich výsledkům není možno přihlížet.

Odvolací správní orgán však neprovedení tohoto důkazu přešel s prostým konstatováním, že nemá důvod pochybovat o motivech strážníků. S tím pak úzce souvisí ta skutečnost, že nevěrohodnost výpovědi strážníků žalobce hodlal prokázat i tím, že předložil čestná prohlášení řady osob o tom, že opakovaně viděli předmětné vozidlo měřit rychlost bez jakéhokoliv označení a navrhl provedení jejich svědeckých výpovědí. Odvolací orgán však tyto důkazní návrhy odbyl tím, že nemá důvod strážníkům nedůvěřovat, neboť „*věrohodnost výpovědi strážníků Městské policie Kroměříž není dána tím, že se jedná o strážníky obecní policie, ale mj. také tím, že obviněný prokazatelně uvádí nepravdy a smyšlenky, což u strážníků nenastalo, jejich výpovědi nelze v tomto směru zpochybnit. Naopak bez dalšího lze jen velmi těžko uvěřit tomu, co tvrdí obviněný, když jej správní i odvolací orgán výše usvědčili z prezentace zjevně nepravdivých historek*“. Tedy nejen, že je žalobci kladeno k tíži, jakým způsobem vedl svou obhajobu, ale správní orgán říká, že nic nenasvědčovalo tomu, že strážníci lžou. Dodal, že „*protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost; to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení*“ (viz rozsudek NSS 1As 96/2008-121).

K tomu je dle názoru žalobce třeba se podívat, co strážníci skutečně vypověděli. Na jednání dne 26. 5. 2015 str. Š. výslovně uvádí, že „označeno je vždy“ (pozn. Předmětné vozidlo). Prakticky totožně odpovídá str. M., která rovněž uvedla, že vozidlo bylo řádně označeno, když je vždy při měření označeno (a to i přesto, že na měřicí vozidlo výhled neměla). Tedy oba strážníci se vyjádřili tak, že vozidlo městské policie bylo vždy při měření rychlosti řádně označeno. Žalobce ale předložil a navrhl provést řadu důkazů, které zásadně zpochybnily toto tvrzení strážníků. Ať už se jednalo o veřejně dostupný videozáznam neoznačeného měřicího vozidla, oficiální vyjádření města Kroměříž, komentáře cizích osob na sociálních sítích a zejména řadu čestných prohlášení navržených svědků.

Tedy tvrzení žalobce a tvrzení dalších devíti osob (pozn. ochotných vše řádně dosvědčit ve správním řízení) není způsobilé vyvolat u správního orgánu ani stín pochybností o pravdivosti výpovědi dvou finančně a pracovněprávně zainteresovaných strážníků s tautologickým odůvodněním, že se přece jedná o strážníky. Žalobce se táže, kolik občanů tedy dle správního orgánu stačí na znevěrohodnění tvrzení jednoho strážníka.

Odvolací orgán tak v neprospěch žalobce, bez adekvátního odůvodnění, neprovedl žalobcem navržené důkazy, které by jednoznačně zpochybnily pravdivost výpovědi strážníků. Připomenul, že správní orgán musí mít vždy na paměti to, že obviněný z přestupku má právo požadovat vedle provedení jiných důkazů též předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch, a to v souladu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz rozsudek NSS, č. j. 2As 17/2009-60). V kombinaci se shora uvedeným je pak nepochopitelné tvrzení správního orgánu o tom, že „jeho úkolem není zkoumat, zda v minulosti prováděla městská policie v Kroměříži (viz např. videozáznam z roku 2012) měření v civilních vozech či nikoliv, neboť pro odpovědnost obviněného za přestupek je to zcela irrelevantní“. Dále pak totiž správní orgán uvádí, že „obviněný nepředložil jediný relevantní důkazní prostředek o tom, že v daný den nebylo vozidlo označeno, resp., že by snad konkrétně strážník J., Š. či M. v minulosti porušili tuto povinnost. Obviněný tak věrohodnost těchto svědků žádným způsobem nezpochybnil“. K tomu přitom žalobce navrhl provedení řady důkazů. Pokud však měly prokázat nevěrohodnost strážníků (jejich tvrzení o tom, že vozidlo bylo vždy řádně označeno), nebyly tyto provedeny s odůvodněním, že se nevztahují k předmětnému dni, a pokud měly prokázat neoznačení vozidla v daný den, tak nebyly provedeny s odůvodněním, že není důvod strážníkům nedůvěřovat.

4. Místo měření.

V rozsudku č. j. 2As 46/2005-55 NSS vytkl správním orgánům, že řádným způsobem nebylo označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla (blíže srov. též rozsudek NSS, č. j. 5As 104/2008-45).

V řízení bylo opakovaně uváděno, že měření mělo probíhat na ulici Velehradská před domem č. p. 529/45. Nicméně svědkyně str. M. zakreslila místo měření rychlosti před dům č. p. 507/41, kde je však již dopravní značka zákaz zastavení vozidel (před kterou je asi 3 m dlouhý vjezd do dvora), kde tudíž rozhodně měření stojícím vozidlem městské policie probíhat nemohlo.

Jak již žalobce uvedl v odvolání, byl se na místě sám podívat, kdy zjistil, že z místa před domem č. p. 529/45 je jasný a ničím nerušený výhled na místo, které svědkové str. M. a str. J. zakreslili jako místo jejich stanoviště. Zajímavostí je, že z úhlu od domu č. p. 507/41 již

tento výhled stíní roh budovy č. p. 625/4. V úvahu však přichází dvě možné verze, buď vozidlo MP s měřícím zařízením stálo v zákazu zastavení, popř. blokovalo vjezd do objektu č. p. 507/41 (jak zakreslila str. M.) nebo stálo skutečně před domem č. p. 529/45, odkud však str. M. a str. J. měli nerušený výhled na celou trasu vozidla žalobce, což ale opakovaně popřeli.

Žalobce navrhl tedy místní šetření, a to k odstranění rozporů ve výpovědích strážníků navzájem a s místními faktickými podmínkami. Odvolací orgán však zjevně nepochopil účel námitky žalobce, když jím nebylo řešeno měření rychlosti v zákazu zastavení, ale právě oněch několik metrů rozdílu, kdy pokud vozidlo stálo před domem č. p. 45, strážníci na něj nerušený výhled mají (tedy nikoliv v zákazu a jak uvedl sám odvolací orgán „*lze předpokládat, že strážník si zvolí stanoviště, kde bude při měření respektovat dopravní značení*“), a pokud před domem č. p. 41 (tedy v zákazu zastavení), tak strážníci skutečně výhled zakrytý měli. Ostatně je to svědkyně M., která tvrdí, že na měřící stanoviště neviděla, ale ví, že vozidlo bylo dozajista označeno, protože se to tak dělává. Je pak dle názoru žalobce legitimní požadavek (který měl i správní orgán I. stupně vůči svědkovi S.), aby byla místním šetřením vyjasněna poloha měřícího vozidla a jeho pozorovatelnosti svědky z řad strážníků a ti byli po poučení o následcích nepravdivých výpovědí vyslechnuti k označení služebního vozidla v den měření, nikoliv obecně.

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný podrobně vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům.

1. Podjatost úřední osoby.

Podepsaná úřední osoba (Mgr. M. T.) odmítá úvahy žalobce o své podjatosti.

Žalovaný proto nehodlá ve svých rozhodnutích ani vyjádřeních halit do hávu politické korektnosti obstrukce, taktizování, předkládání účelových „posudků“, lži a polopravdy, jichž je v řízeních tohoto typu svědkem ze strany některých účastníků a jejich zmocněnců. Otevřenost žalovaného v tomto směru pak rozhodně nijak nelimituje právo na spravedlivý proces u účastníků řízení či jejich zmocněnců, byť jim subjektivně může připadat nepřijemná.

Na rozdíl od žalobce žalovaný nevytrhává uvedené formulace z kontextu a v napadeném rozhodnutí na str. 14 uvedl:

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že poté, co bylo obviněnému dne 5. 2. 2015 doručeno předvolání k ústnímu jednání, došlo správnímu orgánu dne 23. 2. 2015 podání, jímž je namítána podjatost všech úředních osob z důvodu jejich „finanční zainteresovanosti“, tedy námitka podjatosti vznesená obviněným již na první pohled neměla žádné ratio, kdy navíc lze pochybovat o její včasnosti (odvolací orgán o ní však i přesto rozhodl). Dle § 148 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, se skutečnosti nasvědčující vyloučení zaměstnance zařazeného do obecního úřadu z projednávání a rozhodování věci ve správním řízení oznamují příslušnému vedoucímu odboru obecního úřadu, v obcích, kde není zřízen odbor obecního úřadu, se toto oznámení činí starostovi. Skutečnosti nasvědčující vyloučení vedoucího odboru obecního úřadu, se toto oznámení činí starostovi. Skutečnosti nasvědčující vyloučení vedoucího odboru obecního úřadu se oznamují tajemníkovi obecního úřadu, v obcích, kde nepůsobí tajemník obecního úřadu, se toto oznámení učiní starostovi. O podjatosti rozhoduje orgán, popř. zaměstnanec, jemuž se skutečnosti nasvědčující vyloučení oznamují; ten také v případě, že zaměstnanec nebo člen orgánu bude vyloučen pro podjatost,

učiní potřebná opatření k zajištění dalšího řízení. Z citovaného usnesení vyplývá, že o námitce podjatosti bylo ve všech případech rozhodnuto osobou k tomu oprávněnou, tj. osobou služebně nadřízenou. Usnesení o námitce podjatosti je **usnesením deklaratorním**, kterým se potvrzuje stav, že uvedená osoba podjatou nebyla a nebylo tak důvodu pro její vyloučení v projednávané věci, a tedy ani k opakování úkonů již učiněných touto osobou. Námitka uvedená v odvolání jen zesiluje přesvědčení odvolacího orgánu, že tato uplatněná námitka podjatosti měla charakter spíše zneužití práva. Vzhledem k tomu, že námitka obviněného neměla žádné rozumné ratio, objevuje se opakovaně v podáních psaných sice různými osobami, ale nesoucích identické jazykové prostředky, a oprávněná úřední osoba neměla o své nepodjatosti žádné pochybnosti, nepochybila, pokud provedení ústního jednání posoudila jako neodkladný úkon (a to i s ohledem na předvolané svědky) a toto jednání provedla. Vzhledem k tomu, že oprávněná úřední osoba nebyla v době konání ústního jednání podjatá, skutečně nic nebrání tomu, aby byly důkazní prostředky, provedené na tomto jednání, zohledněny. Navíc šlo v daném případě o neodkladné úkony spočívající ve výsledku již předvolaných svědků. Překládání termínu ústního jednání jen pro ničím nepodložená tvrzení obviněného o podjatosti všech úředních osob není ospravedlnitelná ani právními předpisy, které by takovou povinnost výslovně ukládaly.

Podle § 14 odst. 3 správního řádu platí, že úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

Od počátku přitom bylo zřejmé, že ani jedna z úředních osob o žádných okolnostech svědčících o její možné podjatosti neví. Pokud účastníkem vznesená námitka podjatosti (ať již založená na skutečných obavách z důvodu účinnosti více jak deset let staré právní úpravy o příjmech z pokut za přestupky do rozpočtu územně samosprávních celků, nebo domněnkách, či použita jako nástroj procesní taktiky za účelem oddálení výsledku řízení nebo k pouhé šikaně a zastrašení úředních osob) nemá odpovídající odraz u osob, jejichž podjatost je namítána, alespoň na úrovni stínu pochybností o nezaujatém rozhodování, pak není důvod, aby takto vznesená námitka znemožnila činit úředním osobám i jiné než neodkladné úkony v řízení“.

Šlo o reakci na to, že ústní jednání proběhlo dříve, než bylo o námitce podjatosti rozhodnuto, když žalobce rozporoval zákonnost takového postupu. I tato formulace, již žalobce subjektivně nelibě nese, má svůj předobraz ve formulacích, které použil NSS v rozsudku, č. j. 2 As 56/2007-118, kdy uvedl, že: „Nebude tedy na místě favorizovat účastníka, který - ač prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenut - proti tomu včas nezasáhl (Z liknavosti, z důvodů spekulacních, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil“.

Obdobně je tomu i v případě, kdy určitá skutečnost tvrzená účastníkem řízení je z povahy věci zcela vyloučena (např. výměna řidičů před zrakou policistů). Právě její absurdita (nemožnost) je důvodem pro odmítnutí konkrétních navržených důkazů. Předobrazem pro formulaci „absurdní historky“ byl opět rozsudek NSS, č. j. 6As 25/2013 nebo rozsudek 2As 76/2006, v němž soud konstatoval, že „jistě není nutné rozebírat blíže iracionalitu a nepravděpodobnost jednání žalobce...“.

Pokud hodnotící soudy doprovázené přiměřeně různými formulacemi užívá Nejvyšší správní soud, tím spíše není nepatřičné, pokud tak činí správní orgány, které se při vší úctě k systému správního soudnictví přece jenom nacházejí blíže k realitě, alespoň z pohledu konkrétní události ve vnějším světě, o níž rozhodují.

Žalovaný nevnímá subjektivně nijak nelibě, že součástí taktiky některých účastníků řízení a některých specializovaných zmocněnců jsou postupy, které neodpovídají standardu chování M. D. atd. či jiných kladných postav z díla J. F., jen tyto postupy pojmenovává pravými výrazy, a to zejména v případě, kdy jejich cílem není lepší obraz skutkového stavu či lepší procesní postavení účastníka řízení, ale jde o pouhou procesní obstrukci vedoucí řízení do slepé uličky. K tomu ovšem žalovaný logicky musí využít i hodnotových soudů. Již dávno se nelze pohybovat ve světě samotného textu zákona, ale je nutné posuzovat, zda jednání na první pohled právem dovolená, odpovídají principu ekvity, tedy zda je zjednodušeně řečeno spravedlivé, sleduje legitimní cíl a nejde o jednání, které má spíše zákon obcházet (viz koncept zneužití práva). Správní orgány a jejich úřední osoby nejsou (a z povahy věci by být ani neměly) hodnotově bezbarvými jedinci či stroji mechanicky aplikující právo podle šablony té či oné dispozice normy. Je-li třeba odůvodnit, proč určité námitce není vyhověno, pak je otevřenost správního orgánu zcela na místě, bez ní by naopak hrozilo riziko nepřezkoumatelnosti použité argumentace.

K tvrzení žalobce, že k jeho stížnosti byla oprávněná úřední osoba „pracovněprávně projednávána“, lze říci, že to se nezakládá na pravdě. Nedopatřením došlo k tomu, že usnesení, jímž k žalobcem vznesené námitce podjatosti nebyl vyloučen z projednávání věci starosta města Kroměříž, bylo doručeno nikoliv přímo žalobci, ale E. S., který v daném řízení nevystupoval jako zmocněnec, ale jako svědek. Na tuto skutečnost si žalobce stěžoval a obratem mu představeným úřední osoby bylo odpovězeno, že opravdu předmětné usnesení mělo být doručováno pouze žalobci, a že i když rozhodně nedošlo k zásahu do ochrany jeho soukromí, byl případ s oprávněnou úřední osobou projednán. V praxi došlo k tomu, že představený oprávněné úřední osobě sdělil, aby si i navzdory svému pracovnímu vytížení, dávala na tyto věci pozor. Dále uvedeno, že je to sám žalobce, kdo tak trochu uměle vytváří situace, z nichž pak následně vyvozuje své ublíženectví údajným nezákonným postupem ze stran správního orgánu. Nicméně správní orgány jsou od toho, aby i takové praktiky ustály, při schopnosti rozhodovat *sine ira et studio*. To učiní nejlépe tím, že otevřeně popíšu, že se jedná skutečně o pouhou obstrukci bez přidané hodnoty skutkového stavu či procesnímu postavení účastníka řízení, která třeba i hraničí s účelovou šikanou úředních osob. Žalovaný z těchto mezí nijak nevybočil, pouze pojmenoval určité skutečnosti způsobem, který je žalobci subjektivně nepříjemný.

2. Označení vozidla Městské policie Kroměříž.

Žalovaný odkázal na obsah svého rozhodnutí a doplnil, že žalobce neuvedl žádného reálného svědka, který s ním ve vozidle jel. Zasahující strážníci uvedli, že s ním měla jet žena a dítě. Tuto osobu odmítl identifikovat. Je paradoxní, že tato jediná osoba mohla dát alespoň základ pro pochybnost o tom, zda strážníci Městské policie Kroměříž ten den měli při měření označené vozidlo či nikoliv. Výpověď této osoby by mohla být základem pro další dokazování. Je také škoda, že pan S., který alespoň dle tvrzení žalobce měl být s ním a J. N. přítomen ve vozidle, se dvakrát na předvolání správního orgánu nedostavil proto, že byl vždy pracovně vytížen. Jednou musel na služební cestu a jednou mu zaměstnavatel nařídil blíže neurčené školení.

Žalovaný dále sdělil, že připomíná, co již uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, a sice že příběh o neoznačeném vozidle obecní policie vznikl zřejmě až dodatečně poté, co žalobce zjistil, že Městská policie Kroměříž měla v určitých případech měřit rychlost v neoznačeném vozidle.

Nejprve se totiž žalobce k věci nevyjádřil na místě silniční kontroly, poté tvrdil, že se vyměnil v řízení vozidla s J. N. Teprve poté, co zjistil z nějaké facebookové komunikace, že snad Městská policie Kroměříž měla měřit v některých případech rychlost bez označení, začal vehementně tvrdit (dne 16. 4. 2015), že to samé se stalo právě i v jeho případě, kdy byl změřen dne 25. 10. 2014.

Žalobce během správního řízení postupně dodával správnímu orgánu celkem nakonec 8 předtištěných formulářů nazvaných jako „čestné prohlášení“, v nichž různé osoby (z toho 4 shodného příjmení) potvrzovaly předtištěný text v tomto znění: „Prohlašuji, že v roce 2014 a v prvním čtvrtletí 2015 jsem opakovaně viděl vozidlo Městské policie Kroměříž, r. z. ... bílé barvy v civilním provedení) při měření rychlosti vozidla v městě Kroměříž, a to zejména v ulicích Hulínská a Velehradská. Toto vozidlo nebylo při měření rychlosti označeno dle příslušné vyhlášky (šlo o civilní provedení vozidla se zabudovaným měřičem rychlosti). K výše uvedenému jsem připraven poskytnout svědeckou výpověď“. Žalovaný se s těmito důkazními návrhy vypořádal dostatečně, odkazuje na str. 16-18 naříkaného rozhodnutí. Důkazní návrhy neodmítl pouze proto, že měření v neoznačeném vozidle by považoval za zákonně provedené. Jen stěží by totiž všechny navržené osoby (mimo pana S. eventuálně skutečného spolujezdce, jehož by pan žalobce neodepřel na požadavek správního orgánu identifikovat) mohly potvrdit, že právě dne 25. 10. 2014 v 9:00 zde toto vozidlo se nacházelo bez označení. Strážníci Městské policie Kroměříž byli poučeni o následcích úmyslně krivé výpovědi a strážník P. Š. uvedl, že on sám na vozidlo ten den ráno značení umísťoval.

3. Místo stanoviště hlídky Městské policie Kroměříž a měření rychlosti.

Žalovaný i na tomto místě odkázal na obsah svého rozhodnutí, kde se s touto otázkou vypořádal. Je zcela lhostejné, zda místo měření se nacházelo u domu č. p. 529/45 nebo 507/41. Jednak se oba domy nacházejí vedle sebe v husté městské zástavbě, jak je patrné z výřezu mapy (www.mapy.cz). Ze snímku č. 7383 - záznamu z radarového rychloměru AD9C, v. č. 05/0130 se podává, že nastavený dosah měření je na hodnotě 30 m, což znamená, že vozidlo, r. z. ., které je na snímku zobrazeno, se má nacházet právě zhruba v této vzdálenosti od měření hlavice (umístěné na vozidle Městské policie Kroměříž). Žalovaný nepovažuje za podstatné, pokud všechna místa se nacházejí ve vzájemné těsné blízkosti a husté zástavbě téže obce, kde platí stejná nejvyšší dovolená rychlost, aby správní orgány vymezovaly spáchání skutku ještě přesněji. Cílem § 77 přestupkového zákona je jasný popis skutku, jeho specifické a odlišitelné události ve vnějším světě v kontextu konkrétní skutkové podstaty přestupku. Žalobce by se stejného přestupku dopustil jak před domem č. 529/45, tak i před domem č. 507/41 nebo před odbočkou na dvůr bývalých kasáren, které teď nesou název Hanácké náměstí. Všechna tato místa se totiž nacházejí v jednotkách metrů od sebe, kdy oba zmíněné domy jsou pouze na protější straně Velehradské ulice, než je právě odbočka na Hanácké náměstí, u níž je vozidlo obviněného na snímku zachyceno.

Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou ze dne 17. 4. 2016, když uvedl, že dle jeho názoru invektivy použité ve vyjádření Mgr. T. demonstrují nejlépe jeho údajnou nezaujatost.

Uvedl pak, že nicméně chce sdělit poslední doplňující informaci k nestrannosti Městské policie Kroměříž a celého správního procesu. Sdělil, že si dovoluje předat přístupové heslo do facebookového profilu jistě „K. S.“. Přístupové heslo sdělil a uvedl, že tato osoba byla jeho alter-egem v době, kdy zjišťoval informace o nezákonném měření rychlosti Městskou policií v Kroměříži. Alter-ego použil z jediného důvodu – pokud by komunikoval pod pravým jménem, jistě by takto zásadní informace přímo od kroměřížského úřadu nezískal. Ve vyjádření k žalobě Mgr. T. bagatelizuje důkazy žalobce o možném nezákonném měření rychlosti MP Kroměříž a to tak, že tvrdí, že žalobce někde zahlédl nějakou facebookovou diskuzi a na základě toho vymyslel nějaký konstrukt. Není to pravdou, šel mnohem dál. V inboxu je možné najít žalobcem („K. S.“) komunikaci s MěÚ Kroměříž a ředitelem Městské policie v Kroměříži z února 2015. Ač úřady důkazy žalobce prostřednictvím printscreenu této komunikace velmi bagatelizovaly, z komunikace je evidentní, že ředitel Městské policie Kroměříž vůbec netušil, že označení vozidel MP Kroměříž při měření rychlosti je nezákonné a naopak se žalobci snažil vymluvit, že by snad měl pravdu.

Žalobce je přesvědčen, že poukázal na dlouholetý systém nelegálního měření rychlosti v Kroměříži, a že příslušné orgány se doslova vyděsily, že by se tyto informace dostaly mezi občany v Kroměříži.

Žalobce je přesvědčen, že při hodnocení jeho domnělého přestupku postupoval jak Městský úřad v Kroměříži tak Zlínský kraj zaujatě, strážníci Městské policie měli velkou motivaci nemluvit pravdu a hlavním zadáním bylo žalobce za každou cenu potrestat. Trval tedy na tom, že o jeho přestupku nebylo ze strany správních orgánů postupováno nestranně.

Žalobce pak podáním z 12. 5. 2016 zaslal k důkazu výpis z článku z tisku, jak sám uvedl, z periodika Týdeník Kroměřížska ze dne 10. 5. 2016 a ve výpisu, který je přiložen, je mimo jiné uvedeno: *„V souvislosti s měřením rychlosti kroměřížští strážníci čelí podezření, že k tomuto účelu dříve využívali neoznačené vozidlo. Stěžovatel, který upozorňoval na měření v neoznačeném voze, se pak obrátil na soud. Na bočních dveřích auta, ze kterého rychlost strážníci snímali, nebyla cedulka Městské policie. Dohady jsou o tom, jestli strážníci měli nebo neměli na měření rychlosti nárok. Tento spor se táhne v podstatě dodnes, připomněl starosta. Zařízení, kterým Městská policie v Kroměříži měřila rychlost projíždějících vozidel, je prý už zastaralé. Strážníci tento přístroj dostali od kolegů ze státní policie“.*

Krajský soud v Brně na tomto místě uvádí, že měl k dispozici správní spis obou správních orgánů, s nimiž se náležitě seznámil a na základě skutečností uvedených ve správních spisech věc také posoudil a zhodnotil.

Posouzení věci soudem.

Žaloba není důvodná.

Jednotlivé žalobní body v žalobě soud tedy posoudil takto:

1. Podjatost správního orgánu

Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že v odvolacím řízení by o přestupku žalobce rozhodovala podjatá úřední osoba, kterou byl Mgr. M. T.

Je sice pravdou, jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, že o přestupku žalobce na základě jeho odvolání proti prvostupňovému správnímu orgánu rozhodoval, a tedy věc vyřizoval Mgr. M. T.

Z písemného vyjádření k žalobě vyplývá, že tento se v žádném případě necítí podjatý ve věci projednávaného přestupku, když žalobce spatřoval jeho podjatost v tom, že v odůvodnění rozhodnutí používá vůči žalobci řadu invektiv, kdy takto reagoval na zvolenou procesní taktiku v komunikaci žalobce se správním orgánem a také proto, že vůči osobě žalobce Mgr. T. postupoval nesprávně, když nesprávně bylo doručováno nikoliv žalobci, ale panu S., který v řízení nevystupoval jako zmocněnec žalobce, ale byl označen žalobcem pouze jako svědek.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Na tomto místě soud uvádí, že pokud jde o Mgr. M. T., nebylo prokázáno, že by měl nějaký osobní poměr k věci nebo k samotnému žalobci, když toto podrobně vysvětluje ve vyjádření k žalobě, a ani nic takového netvrdí samotný žalobce.

Nebylo prokázáno, že by Mgr. M. T. již v dřívější době vyřizoval nějakou jinou přestupkovou věc žalobce, při níž by došlo mezi ním a žalobcem k nějakým slovním výpadům či nesrovnalostem atd., Mgr. T. tedy žádný vztah k žalobci ani k projednávané věci, týkající se podezření z přestupku ze strany žalobce, neměl.

Tato námitka tedy důvodná není.

Pokud jde o další žalobní námitku, a to neoznačení vozidla městské policie, vozidla, ve kterém bylo umístěno měřicí zařízení, ani tuto námitku soud nepokládá za důvodnou. Uvádí na tomto místě, že ze shodné výpovědi strážníků J. M. a R. Š. jednoznačně vyplývá, že v den a hodinu, kdy bylo prováděno u vozidla žalobce měření rychlosti na ulici Velehradské v Kroměříži, vozidlo městské policie bylo řádně označeno nápisem městské policie. Svědkové shodně uvedli, že toto „měřicí“ vozidlo nemá stálé označení městské policie, vozidlo je však vybaveno magnetickými nápisy, které se na vozidlo umístí vždy před vyjetím ze dvora služebny. Tak tomu bylo i v inkriminovaný den, kdy svědek Š. potvrdil, že on sám na vozidlo magnetické nápisy umístil.

Žalobce sice tvrdí opak, říká, že se jednalo o vozidlo, které takto označeno nebylo a jako důkaz nabízí Čestné prohlášení – měření rychlosti vozidel Městskou policií Kroměříž, a to čestná prohlášení několika osob, kteří podepsali předem napsaný formulář, že „prohlašuji,

že v roce 2014 a v prvním čtvrtletí 2015 opakovaně viděli vozidlo Městské policie Kroměříž (bílé barvy v civilním provedení) při měření rychlosti vozidel v městě Kroměříž, a to zejména v ulici Hulínská a Velehradská. Přičemž toto vozidlo nebylo při měření rychlosti označeno dle příslušné vyhlášky (šlo o civilní provedení vozidla se zabudovaným měřičem rychlosti). K výše uvedenému jsem připraven poskytnout svědeckou výpověď.“

Soud uvádí, že pokud jde o podepsaná Čestná prohlášení, které žalobce zaslal správnímu orgánu, z těchto prohlášení nevyplývá, že inkriminovaného dne 25. 10. 2014 v 9:06 hod. by toto vozidlo uvedené osoby viděly bez označení městské policie, takže pro daný případ uvedená Čestná prohlášení nemají naprosto žádnou vypovídací hodnotu, neboť neschvítají o tom, že by dne 25. 10. 2014 v čase kolem 9:00 hod. v obci Kroměříž na ulici Velehradská viděly vozidlo se zabudovaným měřicím zařízením Škoda Fabia bez označení znakem městské policie.

Nic takového nevypovídá ani výstřižek z novinového článku, který žalobce založil do správního spisu, tedy ani tento článek nic nevypovídá o tom, že by dne 25. 10. 2014 kolem 9:00 hod. měřilo rychlost měřicí zařízení umístěné ve vozidle městské policie bez označení.

Soud má tedy najisto postaveno, že v tomto směru byl skutkový stav náležitě zjištěn, a tedy že vozidlo městské policie bylo řádně označeno dne 25. 10. 2014, v době měření rychlosti vozidla žalobce, tj. v 9:06 hod., neboť o výpovědi strážníků policie nemá soud sebemenší pochybnost. Strážníci policie žalobce neznali, nebylo prokázáno, že by kdykoliv předtím s žalobcem měli jakýkoliv „incident“, navíc strážník Š. přímo vypověděl, že na vozidlo magnetický nápis sám umísťoval v den, kdy měření bylo prováděno, tedy v den, kdy přestupkové jednání žalobce bylo zjištěno.

Pokud žalobce tvrdil, že vozidlo označeno, tak jak má být, nebylo, kromě něho, mohla tuto skutečnost vidět i spolujezdkyně ve vozidle, neboť strážníci policie potvrdili, že v době měření rychlosti vozidla žalobce na předním sedadle jako spolujezdec s žalobcem seděla ještě nějaká žena, o ní však žalobce vůbec nehovořil a její svědectví ani nenabízel. Pokud pak uváděl, že s ním ve vozidle jeli dva muži v obci Kroměříž, a to pan E. S. a pan J. N., který dle žalobce i vozidlo řídil (než oba svědkové z vozidla vystoupili), jejichž výslech navrhoval, tyto muži se mohli vyjádřit, pokud vozidlo městské policie viděli, zda dle nich bylo či nebylo označeno příslušným nápisem, nicméně přesto, že byli předvoláni jako svědkové k řízení o projednání přestupku, k tomuto se nedostavili.

Pokud jde o svědka S., ten se 2x z pracovních důvodů k nařízenému jednání omluvil, a pokud jde o druhého svědka pana J. N., tomu se na sdělenou adresu nepodařilo vůbec doručit, zásilka se vrátila zpět, neboť na uvedenou adresu, jak bylo poštou uvedeno, sídlí pouze městský úřad.

Soud tedy uzavírá tuto žalobní námitku tak, že není nejmenších pochyb o tom, že vozidlo, v němž bylo umístěno měřicí zařízení městské policie, bylo řádně označeno nápisem městská policie, což jednoznačně vyplynulo z výpovědi dvou slyšených strážníků, v jejichž výpovědi žádné rozpory nejsou, kdy jeden z nich vypověděl, že to byl přímo on, kdo uvedeného dne před výjezdem k úkonu vozidlo příslušným nápisem označil.

Tedy ani tato námitka žalobce důvodná není.

Pokud pak jde o další námitku, a to zpochybňování výpovědí slyšených strážníků, když žalobce jejich výpověď zpochybňoval proto, že systém odměňování a hodnocení strážníků Městské policie v Kroměříži se do značné míry odvíjí od počtu řešených a vyřešených přestupků, není tedy možno brát jako výpovědi věrohodné a objektivní. Poukazoval na to, že na základě této skutečnosti, měly být prováděny i další důkazy, důkazy které navrhoval žalobce, tj. na výslech dalších devíti osob, jejich Čestné prohlášení do spisu založil, a které se mohly k dané věci vyjádřit.

Krajský soud v Brně se neztotožnil ani s touto námitkou žalobce a nemá za to, že slyšení strážníci Městské policie Kroměříž by neměli být bráni jako nestranní svědkové.

Jednak nebylo prokázáno v průběhu správního řízení ničeho, co by jejich věrohodnost zpochybňovalo, navíc soud má za to, že se jedná o osoby, které uvedeného dne plnily pouze své pracovní povinnosti, k nimž byly určeny, a pokud žalobce namítá, že systém odměňování a hodnocení strážníků městské policie se do značné míry odvíjí od počtu řešených přestupků, znamenalo by to prakticky, že strážníci městské policie v oblasti přestupkového řízení vůbec nemohou svou pracovní činnost vyvíjet nestranně. Soud tedy má za to, že se nepodařilo prokázat nic, co by znevěrohodňovalo pozici a postavení svědků – slyšených strážníků městské policie a z jejich výpovědí dle názoru soudu nevyplynulo nic jiného, než že vypovídali to, co mohli v uvedený den, kdy k přestupkovému jednání žalobce došlo, zjistit z naměřené rychlosti. Nebylo prokázáno, že by byli nějak finančně zainteresováni na počtu zjištěných přestupků.

Pokud žalobce navrhoval důkaz devíti Čestnými prohlášeními a výslech těch, kdo toto Čestné prohlášení podepsali jako svědci, soud uvádí, že má za to, že ani jejich svědecká výpověď by nemohla zpochybnit to, co svědkové – strážníci vypovídali, tedy to co zjistili, neboť ani jeden z těch, kdo uvedené Čestné prohlášení podepsal v den, kdy mělo dojít k přestupkovému jednání žalobce, s činností těchto strážníků nebyli nijak konfrontováni, nebylo zjištěno, že by se na místě, kde k přestupkovému jednání mělo dojít, nacházeli, či tohoto dne jednání strážníků v uvedenou hodinu a na místě, kde k přestupkovému jednání žalobce mělo dojít, pozorovali.

Soud zde tedy uzavírá, že tato námitka žalobce důvodná není a nebylo tedy prokázáno ničeho, co by znevěrohodňovalo výpověď slyšených svědků – strážníků městské policie.

Pokud pak jde o poslední námitku žalobce, že nebylo přesně určeno místo měření, ani tato námitka důvodná není. Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vyplývá, že k přestupkovému jednání žalobce mělo dojít v obci Kroměříž na ulici Velehradská před domem č. p. 529, ve směru od kruhového objezdu nám. Míru ke kruhovému objezdu u prodejny

Žalobce v žalobě uvádí, že svědkyně M. však zakreslila místo měření před dům č. p. 507/41, kde však již je dopravní značka Zákaz zastavení vozidel, před kterou je asi 3 m dlouhý vjezd do dvora, kde tudíž rozhodně měření stojícím vozidlem městské policie probíhat nemohlo.

Soud má za to, že místo spáchání přestupku žalobce bylo označeno ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí přesně.

Pokud žalobce má za to, že svědkyně M. místo spáchání přestupku zakreslila před domem č., tedy ve vzdálenosti přes jeden dům, rozhodně by toto v přestupkovém jednání žalobce, tedy místo spáchání přestupku (i pokud by tomu tak bylo) nehrálo žádnou roli, neboť z fotografie ulice, kde k naměření došlo, kterou jako součást vyjádření k žalobě včetně fotografie mapky zaslal žalovaný, vyplývá, že měření proběhlo v husté městské zástavbě, kdy na sebe jednotlivé domy bezprostředně navazují, a nebylo prokázáno, že u domu č. 45 či 41 by byla stanovena jiná povolená rychlost. Je také možné, jak uvedeno ve vyjádření žalovaného a toto nelze nijak vyvrátit, že vozidlo městské policie Kroměříž, které měření rychlosti provádělo, se mohlo nacházet na rozhraní dvou domů.

Ani tato námitka není tedy důvodná, a i pokud by skutečně měřící vozidlo městské policie stálo u domu č., nic by to na věci neměnilo, neboť u tohoto domu je předepsaná stejná rychlost pro projíždějící vozidla jako u domu č.

Soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn náležitě, tak jak má na mysli ust. § 3 správního řádu, soud o zjištěném skutkovém stavu nemá pochybnosti, bylo prokázáno, že žalobce se dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti a dále bylo prokázáno, že o přestupkovém jednání žalobce v odvolacím řízení nebylo rozhodováno podjatou úřední osobou, a proto soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. března 2017

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně